

MLHA PODZIMNÍCH VEČERŮ

Mlha podzimních večerů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ **pointa**

Tomáš Leidl

Mlha podzimních večerů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MLHA PODZIMNÍCH VEČERŮ

OBSAH

ČÁST I.	5
Před dušičkami	6
Babička	8
Vycházka	10
Setkání	12
Po návratu domů	14
Jedou pro mě	16
Na psychiatrii	18
Něco se mění	20
Na pokoji	21
ČÁST II.	25
Návrat	26
Rodiče	27
Majla	28
První seznámení	31
Dojíždění do práce	33
Při startování auta	37
Stěhování	39
ČÁST III.	41
Můj pohled na svět	42
Úhel pohledu	44
O mém psaní	45
Návštěva rodičů	48

ISBN tištěné verze 978-80-7650-490-5

ISBN e-knihy 978-80-7650-625-1 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7650-626-8 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7650-624-4 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

© Tomáš Leidl, 2021

Stavení	49
Psaní v kuse	53
Sen	59
ČÁST IV.	61
Táta od Majly	62
Obědy s tátou	65
Na lavičce	67
Knihkupec	71
Událost	74
Knihy	77
Hodnota slova	79
Bod mrazu	81
ČÁST V.	83
Byt	84
Pozvání kamaráda	87
Styl psaní	92
ČÁST VI.	93
S dcerou v obýváku	94
Cesta autobusem	95
Moje dětství	98
Druhé setkání	101
V malém hotelu	105
Osobní zpověď	110
Závěr	115

Toto dílo je zcela fiktivní. Postavy a události popsané v této knize jsou imaginární a jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať už žijícími, nebo mrtvými, je čistě náhodná.

„Pro jaká záření vyšších světů připravuje nás tajemství slova na této zemi? Jak z hudby lidského hlasu, z němých znamení písma se může rozjiskřiti celé nebe snu v naší duši a před naším vnitřním zrakem vyšlehnouti skvoucí vidění země?“

Otokar Březina z eseje Slovo

ČÁST I.

Vítr se usadil v malé bučině naproti našemu domu a stromy pod jeho náporom ohýbaly větve a skučely. Všude bylo mokro, ale už nepršelo. Místo deště vítr do dále rozfoukával listí. Byl v tom zvláštní klid, sledovat ten padavý pohyb a nechat jím unášet svůj pohled. Odpoledne poryvy větru zesílily natolik, že si začal získávat můj respekt. Smuteční vrba se kousek ode mě ohýbala skoro až k zemi, na zahradu k nám kromě listí litaly i úlomky větviček a zelenou plachtu na dřevo jsem musel zatížit několika kameny, aby se zuřivě nevlnila. Pohled na terasu přes velké francouzské okno teď byl mým panoramatem. Čas jsme na ní s úbytkem tepla a po skončení grilovací sezóny už netrávili. Malý záhon na zeleninu byl už zazimovaný. Jen tůje u plotu čekaly, až je zastříhnu, každá v jiné velikosti. Dřevěný zahradní stůl zapadal listím a já si bůhví proč vzpomněl na babičku z Prahy. Podzim života? Za tu dobu, co se znám se ženou, to bylo nedávno už 4018 dní, 11 let, 11 podzimů, a u každého mám stejné melancholické pocity a každého z nich si vážím i přesto, že mi je při pohledu na šedou, potaženou oblohu smutno a já nevím přesně proč.

Byla neděle a za dva dny budou dušičky. Jako malí jsme ten den trávili ježděním po hřbitovech a pokládáním kytiček, zapalováním svíček a krátkou vzpomínkou na ty, které jsem často nikdy nepoznal anebo si je nepamatoval. U jednoho hrobu při momentu krátké vzpomínky a mém dotazu, kdo to tady leží, mi máma řekla, že je to babička, která mi krátce po narození udělala křížek na čelo a druhý den zemřela. Někdy když na to teď vzpomínám, mám tendenci si na to čelo sáhnout a ten křížek tam hledat. V jistém smyslu si toho moc vážím, i když to určitě nikdy plně nepochopím, vážím si té vzpomínky i toho pomyslného křížku na čele s požehnáním.

Přišlo mi vždycky zvláštní, jak moje babička vnímala mužský svět, když jsem byl ještě ženatý, a dost možná to bylo součástí jejího přesvědčení. Myslím, jak mi říkala, že si mám k ní přijet odpočinout, i když dobře věděla, že máme doma malou dceru a žena potřebuje pomoc. Stále jsem o tom musel přemýšlet. Měl jsem pokaždé potřebu dát se do vysvětlování toho, že je u mě všechno v naprostém pořádku, že vlastně nejsem ten chudák a utahaný chlap, jak jsem se jevil v jejích očích. Možná to byl všechno jenom můj pocit. Kdo ví. Na jednu stranu to dělalo dobře mému šovinismu, nebo spíš něčemu mužskému uvnitř mě. Nechat se hýčkat, přiznat, že jsem vlastně dost utahaný a že mi dělá dobře, když mi někdo na tu strunu hraje, ale takové myšlenky jsem zapudil hned v zárodku. Věděl jsem, že takové řeči jsou babiččin způsob, jak říct, že je sama a že potřebuje, abych k ní zajel, abych byl chvíli s ní. A i přesto, že jsem její prosby slyšel, cestu k ní jsem si udělal jen málokdy.

Byl jsem se svou rodinou, která už není. Možná bych teď měl jako babička volat o pomoc, o pomoc někoho, kdo by mě měl přijet navštívit. Někoho, s kým bych mohl svůj smutek sdílet. Babičku jsem v tu chvíli viděl jako osamělý ostrov, ke kterému se rád vracím, ale ne tak často, jak bych chtěl. Teď bych dal nevím co, kdybych na tu návštěvu mohl zajet. Nic se ale nedá vrátit zpátky. Život prostě plynul, jak měl, se všemi klady i záporů. Někdy jsem jeho lekce pochopil, jindy mi generoval další a další otázky, na které jsem nenalézal odpovědi.

Babička byla z mého života pryč a já jsem jen odhadoval, jak se prázdné místo, které po ní zbylo, chvíli mihotalo ve své osamělosti a jedinečnosti. Jako by po člověku zůstal neznatelný obrys, který se pomalu vytrácel. Jako by sama existence zůstala v šoku, že někdo žijící odešel. Pak se postupně to místo a prostor po člověku, co už nebyl, začal plnit životem, nebo se spíš život a události svévolně do toho prázdného místa roztahovaly. A čas ubíhal a hojil rány a nebýt vzpomínek, odkazů, tak by se na to místo v životě a prostoru docela zapomnělo.

Přistihl jsem se, že když odešel někdo z rodiny nebo mých blízkých, sledoval jsem tu změnu a to, čím se prázdný prostor

vyplní. Moje pozornost ale nikdy nebyla tak pevná, abych všechno vysledoval do konce. Za svůj život na sebe člověk nabaluje nejenom hmotné statky, ale i spoustu struktur, pocitů. Sdílí svoje emoce, příběhy a naděje. Roste a učí se ze svých neúspěchů a bez ohledu na to, jak se mu daří, sám sebe někdy zklamává. Když něco selže, když se najednou nemůže spolehnout na svůj systém vnitřních hodnot. Když je všechno jinak, než si myslel.

Ze svého dětství jsem si pamatoval konkrétní vzpomínky a tím, jak jsem byl starší, měnily se ty vzpomínky v pocity a skoro až v hmatatelné chvění. Možná jak ubývaly detaily, zостřovaly se mi smysly a soustředil jsem se pozorněji a pečlivěji na zbytky vzpomínek a viděl je barvitěji. Cítil jsem například přesně teplo svíček na hrobech, když jsme o dušičkách obcházeli náhrobky, místa odpočinku zemřelých příbuzných. Vnímал jsem posvátnost místa, rituál, který jsme rok co rok dodržovali a který se stal naší přirozeností. Mimo ten den jsem se na hřbitově nikdy nebyl podívat, jako by ten jeden den byl k těm návštěvám určený. A přitom jen jeden den v roce je na uctění památky hrozně málo. Co je jeden den v porovnání s nekonečnem věku. Bez přítomnosti blízké osoby jsem víc přemýšlel o své smrtelnosti. Byl jsem vděčný za to, že ty hroby a vzpomínka na zemřelé mi byly připomínkou toho, že si života mám vážit, a dávaly na misku pomyslných vah věci, které byly podstatné, a ty, které lze nechat protéct mezi prsty. Zajímavé bylo, že bez toho připomenutí, bez myšlenky na smrt, se rozdíl mezi těmi dvěma hromádkami, váhami, stíral a byl nezřetelný, lehce zaměnitelný. Kolikrát v životě jsem už dostal druhou šanci?

Než jsem se zase ve vzpomínkách vrátil do přítomnosti, přestalo pršet a silněji foukat. Snad vyšlo i trochu sluníčko. Po dni prosezeném doma jsem se chtěl trochu projít. Přiložil jsem víc do kamen. Oblékl jsem si na sebe zelenou bundu s kapucí a vyšel ven. Cesta před domem byla samá kaluž a zbytek z ní byl rozbahněný. Chvilku jsem si dával pozor na to, abych si moc nezablátil boty, ale nakonec jsem to vzdal. Propadal jsem se skoro dva centimetry hluboko do mokré hlíny s listím a na okraji bot mi zůstávaly špinavé filmy z bláta. Naštěstí za chvilku cesta přešla na asfaltovou a lépe se šlo. Jeden pohled jsem věnoval horizontu za městem. Jako jednotlivé vrstvy se tam skládaly a prolínaly lesy, pole a kopce. Chvilku jsem hádal, co tím směrem vlastně je a jestli se taky někdo z té dálky, taky někdo, kdo se chtěl protáhnout a vyšel si na procházku, dívá směrem ke mně. Ta možná, ale málo pravděpodobná shoda okolností mi vyloudila úsměv na tváři.

Pak jsem se otočil a pohled namířil k zemi. Díval jsem se, jak se mi střídají při chůzi špičky bot, jak podkopávám nahodile kamínky a větvičky, co sem vítr nafoukal, a najednou jsem byl v lese. Zastavil jsem se a poslouchal kapání zbytků deště z korun stromů, praskání v mlázi a zdánlivě žádné lidské zvuky, až na můj dech. Kromě klidu jsem pocítil v té nově vytvořené samotě strach z toho, co je kolem a nevidím to. Vzpomněl jsem si na povídání o divokých prasatech, kterých tu bylo plno, cílený odstřel na snižování stavů moc nepomáhal. Co bych vlastně dělal, kdyby na mě nějaké vystartovalo? Cinkání klíči, vzpomněl jsem si, nějak ho vystrašit. Sáhl jsem si do kapsy a k mému zklamání jsem sice vyndal klíče, ale nebyly volně na kroužku, ale sevřené mezi dvěma kovovými ploškami. Vynález pro lepší skladnost a úsporu místa, ale nepraktický pro odstrašení divoké zvěře. Nálada se mi při tom pomyšlení zhoršila a vůbec jsem nebral v potaz, na kolik by vůbec bylo případné cinkání účinné. Chyběl mi i kapesní nožík, který jsem jinak nosil s sebou. Uvědomil jsem si, jak jsem vlastně z domu odešel nalahko a ve spěchu. Přestal jsme se trápit pochybnostmi a zase jsme se dal do kroku.

Čekalo mě ještě pár set metrů po cestě a pak se směr prudce svažoval z kopce dolů a asfalt vystřídal panel. Mezitím se obloha